5
10.1.1977
250 krş

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Haftalık Siyasi Gazete

TÜSTAV

YAŞASIN İŞÇİLERİN BIRLİĞİ.

Biz Gökhan Termosifon Atelyesinde çalışan işçileriz. Atelyemiz Presiz EVSAN Fabrikasına termosifon kazanı yapar. Sendikamız yoktur. Bu yüzden sosyal haklarımızdan yoksunuz. Bizim işten atılmamız patrona uşaklık eden ustabaşının elindedir. Patron hiçbir şeye karışmıyor gibi görünmektedir. Ustabaşı ise, mesailerimizi az yazmakta, zorunlu olmadığımız halde işten atma tehdidi ile bizi pazar günleri dahi çalıştırmaktadır. Açık havada çalışan arkadaşlara yağmurlu günlerde bile ısınma, dinlenme hakkı tanınmamaktadır. Bu duruma karşı çıkan arkadaşlarımızı ise kablo teli ile dövmektedir. Bu şartlar altında 25 işçi olarak çalışmaktayız. Biz, bu baskılara uğrayan işçiler olarak, ustabaşını değil patronun onu maşa gibi kullandığını biliyoruz. Bu yüzden bütün arkadaşların bu gerçeği görmesini ve buna göre davranmasını istiyoruz.

Patronun yumuşak görünüşüne aldanmıyalım. Üzerimizdeki baskıları kaldırmak işçi arkadaşların birliği ile olur. Patronun ve işçi düşmanı, patron uşağı adamların dize gelmesi mücadelemiz sonucu elde edilecektir. Bizim gibi küçük işyerlerinde çalışan işçilerle devrimci sendikalar ilgilenmelidir.

İşçiler üzerindeki baskı ve angarya işleri kalksın.

Yaşasın işçilerin haklarını alma mücadelesi.

Yaşasın işçilerin birliği. **Bir grup işçi.**

DEVİRİMCİ MÜCADELE SÜRÜYOR.

Adana Mühendislik Yüksek Okulu faşist bir grup tarafından işgal edilmiş durumdadır. Pekçok yerde olduğu gibi bu işgal polis-komanda işbirliği ile gerçekleştirilmiştir ve bu işbirliğine dayanılarak sürdürülmektedir.

Mühendislik okulunu işgal eden bir avuç komando grubu Adana'nın her yerinde boy göstermektedir. Adana içinde her olayda yer alan bu grup baskı kuvvetleriyle işbirliği yaparak devrimci-yurtseverleri yıldırmaya çalışmakta, teröre baş vurmaktadır. Ama onların asıl güçlerinin işbirliği yaptıkları güçten ileri geldiğini iyi değerlendiren devrimciler hiç bir zaman bu baskılardan yılmayacaklarını çeşitli olaylarla göstermişlerdir. Gençlik faşist baskılara rağmen devrimci mücadelesini sürdürecektir. Adana Mühendislik Okulunda faşist grubun etkinlik kazanmasının nedenlerinin biri baskı kuvvetleriyle işbirliği ise diğeri de okul idaresi ve bilhassa son zamanlarda alınan komando asistanların aktif desteğidir.

Ancak, herşeye rağmen faşistler güçsüzdür, kitle desteğinden yoksundur. Ve onları teröre sevkeden budur.

Devrimci ve yurtsever öğrencilerin bunlara karşı mücadelesi hiç bir zaman durmayacaktır.

Yaşasın Mühendislik Okulu öğrencilerinin devrimci, kararlı ve sabırlı mücadelesi.

Bir grup genç

DOST OKURLARA

BAĞIMSIZ TÜRKİYE Gazetesinin ilk üç sayısı toplattırıldı.

Bu, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kin ve hıncına hedef oduğumuzu gösterir. Bu, bizim doğru yolda olduğumuzu da gösterir.

Bu durum bizim için yeni değil. Daha öncede bir yandan hakkımızda en olmadık söylentileri yayarken sol çevre içindeki uzantılarıyla; bir yandan da yayın organlarımız EMEKÇİ ve EMEKÇİ'den MEKTUB'un da kitlelere ulaşmasını engellemek için toplattırıyorlardı. Aleyhimize davalar açıyorlardı. Niyetleri açıktı. Bizi susturmak istiyorlardı. Susmadık. EMEKÇİ'nin yayınını sürdürdük ve bu gün haftalık BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi çıkarıyoruz, kitaplar yayınlıyoruz. Bugün onların çeşitli tertiplerine karşın daha güçlüyüz. Daha da güçlü olacağız.

Dost okurların bu mücadelede egemen güçler karşısında bizi yalnız bırakmaması başlıca güvencemiz. Dost okurdan BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi en geniş çevrelere ulaştırmada görev almasını bekliyoruz.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tertiplerini bozalım!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi yurdun her yanına yayalım!

İÇİNDEKİLER

Lockheed Rezaleti 1
Bağımlı Kapitalist Toplumun bir görüntüsü Lockheed Rezaleti 3
CHP ve İşbirlikçi Burjuvazi 5
Partisiz Devrimcilik! 5
Ezilen Ulusların Düşmanı ABD Emperyalizmi 7
1977 BUTÇESİ: MC'nin Seçim Aracı 8
Siyonizm Yahudi Halkının da Düşmanıdır 11
Terimler-Kavramlar 14
«Ahlâk» Değil Ahlâksızlık Kitabı 16

BAĞIMSIZ TÜRKİYE. Haftalık Siyasi gazete ●Sahibi: M. Lütfi KIYICI ■Yazı işleri md. Süleyman ASLAN ■ Yönetim yeri: Ticarethane sokak No: 12/7. A. Cağaloğlu-İstanbul.

●Dizgi-Baskı: Divan matbaası ■ Abone şartları yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira Yurt dışına iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ: 7. 1. 1977.

BAŞYAZI :

BAĞIMLI KAPİTALİST TOPLUMUN BİR GÖRÜNTÜSÜ:

Lockheed Rezaleti

YANLIŞ ANLAŞILMASIN LOCKHEED REZALETİNİN AYDINLIĞA KAVUŞMASIYLA, SUÇLULARIN CEZA GÖRMESİYLE BAĞIMLI KAPİTALİST DÜZENİN KOKUŞMUŞLUĞU ORTADAN KALKMAZ. DEDİĞİMİZ GİBİ NİCE GİZLİ KALMIŞ LOCKHEED REZALETİ VAR. AMA GENE DE BU OLAYIN ÜSTÜNE ÜSTÜNE GİTMEK DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN BİR PARÇASIDIR.

Lockheed Şirketi, savaş uçakları yapan bir dev Amerikan şirketi.. Emperyalist dünya sistemi içindeki ülkelerde malını satıyor. Bu olağan. Lockheed Şirketinin malını satması için, alıcı ülkelerdeki bazı yetkililere rüşvet vermesi, adam satın alması da olağan. Rüşvet, emperyalist dünya pazarlarında kurumlaşmıştır. Amerikan şirketinin bunda kaybedeceği bir şey de yoktur. Zaten en üstün kârlarla yüz milyonlarca liraya sattığı uçağın fiyatını, rüşveti de içeren masraflar için biraz artırır, olur biter. Uçağı satın alan ülke vergi yükümlüsü bilmeden rüşveti ödemiş olur. Gizli kapaklı kalmış nice Lockheed olayları var.

Bütün bunlar olağan. Ama kapitalist toplum ölçüleriyle bile olağan olmayan Türkiye'de bir başbakanın herkesin gözü önünde Lockheed rezaletini örtbas etmeyi, rüşvet alan yetkilileri resmen gizlemeye kalkışması ve ana muhalet partisinin de fiiliyatta neredeyse Demirel'e çanak tutmasıdır. Bu olay da göstermiştir ki, kokuşmuş bağımlı kapitalist toplumun bir tezahüründen başka bir şey olmayan Lockheed rezaleti gibi skandalların teşhiri işi, topyekün sömürü düzenine karşı mücadeleden ayrılamaz ve bu iş dönüşümcü burjuva partilerinin kârı değildir.

Demirel'in ve onun başında bulunduğu MC iktidarının Lockheed rezaletinde izlediği taktik şu oldu: İlk önce rüşvet iddiası asılsızdır demeye getirdiler. Ama rezaletin gizlenecek tarafı kalmamıştı. Olay uluslararası boyuttaydı. Japonya'da, İtalya'da Hollanda'da kamuoyunun baskısı altında açılan kovuşturmalarda başbakanlar, bakanlar, kraliçe eşi bir prens kovuşturmaya uğruyordu, en yüksek görevliler tutuklanıyordu. ABD Senatosu Tahkikat Komisyonu önünde Lockheed şirketi sorumlusu Türkiye'ye uçak satabilmek için yetkililere rüşvet verildiğini açıklamıştı. Artık rezalet gizlenemezdi.

Bu kez işi uyutmaya giriştiler. Sorunu yılan hikâyesine çevirdiler. ABD'den paket paket belgeler geliyordu. Yüzlerce sayfa tutan bu belgeler, güya inceleniyordu. Dışişleri Bakanı, Adalet Bakanı, Meclis Tahkikat Sözcüsü, demeç üzerine demeç veriyorlardı. Ama rüşveti hangi yüksek görevlilerin aldığı sorunu cevaplandırılmıyordu. Oysa halkın sorduğu soru buydu. ABD Dışişleri Bakanlığı ile Adalet Bakanlığının bu konudaki yetkileri sorunu olsun, Türkiye'de ilgili bakanlıkların, Meclis komisyonlarının ve soruşturma açmış olan askeri adli merciin usul ile ilgili tartışmaları kamu oyunu pek ilgilendirmiyordu. Usul tartışmaları ile iş iyice arap saçına döndüğü bir sırada, MC iktidarının başı ABD ile bir anlaşma imzaladı. Buna göre ABD yetkilileri ancak tahkikatı yürüten adli mercie verilmek ve gizli tutulmak koşulu ile rüşvet alanların isimlerini bildirecekti.

Böyle bir anlaşma ne anlam taşır? Rüşvet almak Türkiye yasaları uyarınca suçtur. Rüşveti almaktan sanık olan kimse, herhangi bir diğer sanık gibi kovuşturmaya uğrar, yargılanır ve suçu sabit görülürse mahkûm olur. Rüşveti verenin dev bir ABD şirketi oluşu, verilen rüşvetin milyonlar tutması bu kuralı değiştirmez. ABD hükümeti rüşvet sanıkları için Türkiye hükümetinden özel bir muamele isteyemez. Oysa istemiştir, rüşvet sanıkları için özel gizlilik koşulu ileri

sürmüştür, ve Demirel de bu koşulu kabul etmiştir.

Ama daha önemlisi, ABD hükümeti, TC devletinin en yüksek kurumu olan Büyük Millet Meclisi'nin ülkenin ulusal savunmasını ve adalet aygıtını ilgilendiren bu rezaleti Meclis adına soruşturma yetkisini de ortadan kaldıran bir koşulu ileri sürebilmesi ve Demirel'in bunu hemen kabul etmesidir.

Böyle koşullar ancak vasi durumundaki emperyalist ülkeden vesayet altındaki sömürülen ülkeye önerilebilir. Demirel'in imzaladığı anlaşma, Türkiye için eşitlik ilkesini çiğneyen bir utanç belgesidir.

Demirel bu belgeyi imzalamakla kalmamış, ABD makamlarının gerekli bilgileri Türk yetkililerine verme yükümlülüğünden sıyrılacakları koşulları da kasıtlı olarak yaratmıştır.

Şöyle: Demirel, Adalet Bakanının gelen bilgileri Meclis Komisyonuna vermeye zorlamıştır. Bakanın direnmesi güya para etmemiş ve suya sabuna dokunmayan bazı bilgileri Meclis Komisyonuna aktarılmıştır. Böylelikle Amerikan mercilerine yükümlülüklerinden sıyrılma fırsatı verilmiştir. Uzun yılar yabancı şirket komisyonculuğu yapmış olan, adı Morrison Süleyman'a çıkmış bir adam, uzun yıllar müteahhitlik yapmış ve bu yolda servetine servet katmış AP Genel Başkanlığına yükselebilecek zekâda bir kimse sözleşme nedir, taraflardan biri, ya da diğeri yükümlülükten nasıl sıyrılır iyi bilir. Onun için Demirel'in ABD ile olan anlaşmaya aykırı hareket ederek Amerikan yetkililerine Lockheed şirketinden rüşvet alanların isimlerini gizleme fırsatı vermesi bir rastlantı, ya da gaflet sonucu işlenmiş bir hata sayılamaz.

Besbelli ki Lockheed rezaletinin açıklığa kavuşturulmasında, rüşvet alanların gizlenmesinde çıkarı olanlar vardır. Ve kamu oyunun geniş çevreleri, bu çıkarı olanlarla, başta Demirel olmak üzere, bazı AP ileri gelenlerinin ilgili bulundukları kuşkusunu taşımaktadır.

Burada ana muhalefet partisinin tutumu da ilginçtir. Çok kez parti propağandası niteliğindeki bir-iki demece ciddi muhalefet görevini feda etmişlerdir. Demirel'in tertiplerine çanak tutan durumlara düşmüşlerdir. Meclis Tahkikat üyelerinin Amerika gezisine çıkma istemleri gülünçtür. Amerika'da muhatap bulamayacaklarını bilmemeleri şaşırtıcıdır. Ecevit'in bu sorunla ilgili son demeci daha çok bir savunma niteliğindedir. AP'nin demagoglarının ana muhalefet partisi liderini bu meselede savunma durumuna itebilmeleri, onlar için büyük başarıdır. Burada muhalefete düşen, işbirlikçi burjuvazinin temsilcisi Demirel ve tayfasının bütün oyunlarının hangi hedefe yöneldiğini kavramak ve yürekle kararlılıkla, tutarlı bir biçimde rezaletin aydınlanmasına katkıda bulunmaktır. Bu vesileyle yığınları harekete getirmeyi bilmektir. Besbelli ki, CHP'den bu kadarı beklenemez. Bu, sosyalist partinin işidir; gerçek sosyalist partinin. Lockheed rezaleti, muhalefet için büyük fırsattır. CHP bunaan çok daha önemsiz olan Yahya Demirel olayından yararlanmayı bilmiş, iktidarın başı ve çevresinin yosuzluklarını teşhir görevini yerine getirmiştir. CHP'nin Lokheed sorununda pasif tutumu kamuoyunda birçok aleyhte yorumlara yol açmaktadır. «Bu işin içinde CHP'liler de var ki susuyorlar» diyenler vardır.

Niçin Lockheed rezaleti İtalya'da, Hollanda'da, Japonya'da aydınlanır ve suçluları cezalarını çekerler de Türkiye'de bu olmaz? Bu sorunun cevabı bu ülkelerin düzeni ile ilgilidir. Japonya, İtalya, ya da Hollanda gelişmiş kapitalist ülkelerdir. Bu ülkelerin siyasi üst yapıları burjuva demokrasisidir. Burjuva demokrasisinde tüm engellemelere karşın, örgütlenmiş emekçiler seslerini duyurabilmekte bir ölçüde etkili olabilmektedirler. Lockheed skandalı karşısında halkın duyduğu öfke o ülkelerde, yetkilileri bu işin üzerine ciddiyetle eğilmeye zorlamıştır.

Türkiye'nin iktisadi düzeni taşrasında feodal ilişkileri hâlâ barındıran bağımlı kapitalizmdir. Türkiye'nin siyasal üst yapısı burjuva demokrasisi değil, parlamenter görünüşlü bir anti demokratik düzendir. Düne kadar bu siyasal düzen Filipin tipi demokrasi denen emekçilerin örgütlü olarak ükenin kaderinde etkili olmalarını engelleyen parlamenter faşizmdir. 12 Mart döneminde bu, açık faşizme dönüştü. Bugün Türkiye bir dönüm noktasındadır. Gerçek yurtsever güçler, toplumu bağımsızlığa, demokrasiye ve sosyalizme yöneltme mücadelesi içindedirler. Bugün MC iktidarı altındaki Türkiye'de faşist cephe bazı geçici ilerlemeler kaydetmiştir. Lockheed rezaletinin sorumlularını gizli tutabilmeleri de onlar için başarıdır.

Yanlış anlaşılmasın, Lockheed rezaletinin aydınlığa kavuşmasıyla, suçluların ceza görmesiyle bağımlı kapitalizm düzeninin kokuşmuşluğu ortadan kalkmaz. Dediğimiz gibi nice gizli kalmış Lockheed rezaleti var. Ama gene de bu olayın üstüne üstüne gitmek demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır.

Demokratik güçlere düşen görev, burada faşist cephenin geçici başarısını yenilgiye çevirmektir. Bu rezaletin bütün ayrıntılarıyla aydınlanmasına katkıda bulunmaktır. Kitlelere bu vesileyle de düzenin kokuşmuşluğunu anlatmaktır. Niçin emperyalizmin sömürü alanı olan bir ülkede Lockheed rezaletlerinin kaçınılmaz olduğunu açıklamaktır. Emekçi halkımızın devrimci bilincini bilemek, kitleleri sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasi uğruna harekete geçirmektir.

CHP VE İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİ

İzledikleri çizgiyi «Ortanın solu» diye adlandırmaktan vaz geçip şimdi «demokratik sol» demeye başlayan CHP, 1973 seçimlerinden en büyük parti olarak çıktığında, işbirlikçi burjuvazi oldukça şaşırmış ve telaşlanmıştı. CHP-MSP koalisyonu kurulduğunda ise endişelerini açıkça belli ettiler. CHP'nin anti-faşist tutumu ve içeriği pek belli olmayan «düzen deşişikliği» sloganı idi buna neden.

Bugün artık işbirlikçi kapitalistlerin CHP hakkında duydukları endişelerden sıyrılmış ve rahatlamış oldukları açıkça görülüyor. Çünkü düzen değişikliği sloganının içeriği artık bilinmektedir. «Düzen değişikliği» adı altında yapılacak olan, emperyalistleriyle, işbirlikçileriyle bağımlı kapitalizmin devamını sağlamaktır. Hattâ bunu emperyalizmin ve işbirlikçilerinin öz partisi AP (daha önce DP) den daha akıllıca yapmaktır.

Gerek iktidarda kaldığı süre içindeki tutumuyla gerekse genel başkanının kaleme aldığı proğramıyla CHP işbirlikçi kapitalistler için korkulacak birşey olmadığını açıkça belli etmiştir. Üstelik bu «Düzen değişikliğini» kimlerin gerçekleştireceğini son kurultay sonuçlarıyla gören egemen burjuvazi iyice rahatlamıştır. Her dönemde, CHP içinde şu ya da bu oranda temsil edilen işbirlikçi sınıflar son kurultayda kendilerine pek uzak olmayan yöneticilerin seçildiklerine tanık olmuşlar ve sevinmişlerdir. Kurultay hazırlıkları döneminde ve kurultay'da CHP'nin dikenleri budanmış ve iktidara hazır duruma getirilmiştir.

Türkiye'nin emperyalist dünya sistemi içinde bağımlı ve sömürülen ülke durumunu perçinleyen AET ve NATO üyeliği konusunda işbirlikçi sermaye çevreleriyle aynı tutumda olan CHP'nin proğramı diğer temel konularda da onlarla görüş birliği halindedir.

Egemen sınıfların en önemli yayın organlarından biri olan Günaydın gazetesinde (2. Ocak. 1977) çok ilginç bir karşılaştırma var. Karşılaştırılan, Sanayi Odaları Birliği tarafından hazırlanmış «4. Beş Yıllık Plan için Sanayileşme Stratejisinde Görüş ve Öneriler» adlı rapor ile CHP programıdır. Gazetenin de önemle belirttiği gibi sanayileşme, vergi, krediler, ithalat ve ihracat, özel sektör, yabancı sermaye, ortak pazar gibi temel konularda CHP ve iş adamları görüş birliği içindedirler. Aynı gazete CHP hakkında hâlâ endişe taşıyan bazı iş adamlarına diğerlerinin CHP programını okumalarını tavsiye ettiklerini yazmaktadır. Doğrusu da budur.

Hiç kuşkusuz CHP egemen burjuvaziyle aynı paralele düşerken emekçi halkın özlemlerine de ters düşmektedir. Eğer 1977 seçimleri gerçekleşirse CHP büyük bir olasılıkla şu ya da bu şekilde iktidar olacağa benzer. O zaman anti-faşist tutumunu sürdürsün, «özgürlükçü demokrasi» dediği konuda sözüne sadık kalsın yeter. Düzen değişikliği konusunda CHP'nin emekçi halka hayal kırıklığından başka verecek birşeyi yoktur.

PARTİSİZ DEVRİMCİLİK!..

Her geçen gün emekçi halk kitlelerini hızla kendine bağlayan devrimci hareket, çok sayıda partisiz örgüt ortaya çıkarıyor. Açık faşist dönemde baskı ve zulüm altında kalan devrimci hareket dağınıklığına, bölünmüşlüğüne rağmen «hareketin birliği» ihtiyacı kuvvetle

kendini hissettiriyor. Ve birliğin çeşitli boyutları «sol» çevrelerde tartışılıyor.

Günümüzde devrimci hareketimizin sorunu olan ve geçmişte devrimini gerçekleştirmiş ülkelerin proleter devrimcilerinin de karşısına önemli bir sorun olarak çıkan partisiz devrimciliğin önemi nedir? Partisiz devrimcilik kime hizmettir?

«Sınıflara bölünme temeli üzerinde kurulmuş bir toplumda düşman sınıflar arasındaki mücadele, evrimin belirli bir aşamasında, kaçınılmaz bir şekilde politik bir savaş halini alır. Politik sınıf mücadelesinin en keskin, en tam ve en belirleyici ifadesi partiler mücadelesidir. Partisizlik düşüncesine sahip olmak, partiler mücadelesine ilgisiz kalmaktır. Fakat bu ilgisizlik tarafsızlıkla, çekimserlikle aynı şey değildir, çünkü sınıflar mücadelesinde «tarafsızlık» olmaz, kapitalist toplumda, ürün ve emek değişiminde «çekimser» kalınamaz. Bu değiş tokuş mutlak bir şekilde ekonomik mücadeleyi ve bunun sonucunda politik mücadeleyi doğurur. O halde mücadeleye karşı ilgisizlik, ne mücadeleyi terketmek, ne çekimserlik, ne tarafsızlıktır. İlgisizlik daha güçlüye, egemen olana kendiliğinden destek olmaktır.»

Böyle diyor Lenin. Sanki bizim bugünkü partisiz «proleter devrimcilerimizden» söz etmiş.

Partisiz devrimcilik anlayışı karşısında proleter devrimcinin görevi nedir?

Açıktır ki parti bünyesi içinde sıkı bir örgütlenme, «sınıf mücadelesinin yüksek bir gelişme düzeyine ulaşdığının işareti ve sonucudur. Ve (...) açık ve geniş bir sınıf mücadelesinin çıkarı, parti içinde sıkı bir örgütlenme gerektirir. Bu sebeple, bilinçli proletaryanın partisi, (proleter devrimci parti) haklı olarak, politika dışı kalma tutumuyla durmaksızın savaşır ve hiçbir gevşekliğe meydan vermeden ilkelere bağlı ve sağlam bir şekilde birleşmiş bir sosyalist işçi partisinin yaratılması için çalışır» (lenin). Bu kuraldır.

Ancak günümüzde pek çok kişi veya grup mücadelenin partisiz de olabileceği, partinin pek de gerekli olmadığı düşüncesindedir. Bu kelimelerle elbette ki bu açıklıkla konulmamaktadır. Kimse çıkıpta «partiye karşıyım» diyerek sorunu koymamaktadır. Çünkü o zaman «sosyalistliği-devrimciliği» ciddiye alınmaz. Özünde partisiz devrimciliği körükleyen kişi veya gruplar bunu kılıfına uydururlar. Ya «parti ilerinin meselesidir» diyor ve o güne kadar partinin görevlerini üstlenmek alçak gönüllülüğünü gösteriyorlar. Ya da «Hangi partiye gireyim kardeşim hepsi parlamentocu v.b...» gibi kendince güvenilir sığınaklar ardına çekiliyorlar.

Ne şekilde ifade edilirse edilsin, partisiz devrimcilik düşüncesi yenilmelidir. Çünkü, sadece emperyalizmin işbirlikçileri bağımsızlık, demokrasi ve soyalizm için savaşanların partisiz olmasını ister. Kendisi için ciddî bir tehlike olmaması için bir anlamda partisiz devrimcilik anlayışına zemin bile hazırlar.

Bu ortamda kim devrimci mücadelenin kalıcı zaferler elde etmesinde en önemli unsur olan partinin teşkilatlandırılmasına şu yada bu şekilde ilgisiz kalırsa o istese de istemese de emperyalizmin ve işbirlikçilerinin egemenliğine kendiliğinden destek olmaktadır. Kim, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelede proletaryanın biricik silahı olan örgütü ihmal ediyorsa o emperyalizmin ve işbirlikçilerinin egemenliğine kendiliğinden destek oluyor demektir.

Sözümüzü gene büyük ustanın sözleriyle bitirelim:

«Politikada ilgisiz olmak, politik bakımdan doymuş olmaktır. Bir ekmek parçası tok insanı «ilgisiz» «duygusuz» bırakır, fakat aç olan ekmek parçası konusunda «tarafgir» dir. Ekmek parçasına karşı «ilgisizlik ve duygusuzluk» ekmeğe ihtiyaç olmadığı anlamına gelmez, fakat ekmeğin her zaman için sağlanmış olduğu, hiç ekmek yokluğu çekilmediği, yani kalın enselilerin «parti»sine sağlam bir şekilde yerleşildiği anlamına gelir. Burjuva toplumu içinde partisiz kalmak karnı tokların, egemenlerin, sömürücülerin partisine bağlılığı ikiyüzlüce saklamak demektir.»

«Partilerden bağımsızlık fikri bir burjuva düşüncesidir. Parti düşüncesi sosyalisttir.»

(Derleme)

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

OKU! OKUT!

ABONE OL!

DAĞITIMINDA GÖREV AL!

ÇEVRENDEKİ BASKILARI İLET!

EZİLEN ULUSLARIN DÜŞMANI : ABD EMPERYALİZMİ

Gazetelerde, ABD'nin henüz «Başkanlık» sıfatını resmen devretmemiş başkanı Ford'un bir demeci yer aldı. Bu demeçte Ford, Sovyetler Birliğinin yakın bir gelecekte Amerika Birleşik Devletlerini tehdit edebilecek düzeyde bir askerî güç haline gelebileceğini söylemektedir. Ford, ayrıca Sovyetler Birliğinin, silahlanmaya devam etmesi halinde Amerika'nın on hatta beş yıl içinde ciddî savunma ve güvenlik sorunları ile karşılaşabileceğini ileri sürmüştür. (4 Ocak 1977. Vatan-Milliyet) Ford'un bu görüşünü, birlikte açıklama yaptıkları CİA başkanı ile Savunma Bakanının da paylaştığı aynı haber içinde yer almaktadır.

Bu demeçten anlaşıldığına göre;

1 — SSCB silahlanmaya devam etmektedir.

2 — SSCB beş on yıl içinde ABD'yi tehdit edebilecek düzeyde bir askerî güç haline gelebilecektir.

Yani, şu anda silah üstünlüğü, ezilen ulusların baş düşmanı ABD emperyalistlerindedir ve SSCB ne kadar çaba gösterse ve ABD aymazlık içinde bile (!) olsa bu üstünlük en azından daha beş on yıl sürebilecektir.

Oysa biz biliyoruz ki, bir takım Pekin yanlısı «solcularımız» SSCB'yi silahlanma yarışında başta giden güç olarak nitelendirmekte ve bunu «hegemonyacı-sosyal emperyalist» emellerinin kanıtı olarak göstermek çabası içindedirler. Oysa Ford'un yukarıya aktardığımız demeci bunu yalanlıyor. SSCB'nin ABD'nin silahlanma düzeyine ulaşabilmesi için en az beş - on yıl geçmesi gerektiğini söylüyor. Bu tesbitte yalnız da değil. CİA başkanı da aynı görüşte, O da «SSCB'nin askerî üstünlük kazanmak çabası içinde bulunduklarının belirtilerinin görüldüğünü» söylüyor.

Burada kime inanacağız? Pekin yanlısı «solcularımızın» söylediği, «Sovyetler Birliği» sosyal-emperyalist-hegemonyacı bir süper devlettir. Ve silahlanma yarışında ABD'yi geçmiştir, durmadan da silahlanmaktadır» sözüne mi? Yoksa düşmanını her türlü modern araç ve gereçle yakından tanımak ve değerlendirmek için her türlü olanaklara sahip bulunan ABD emperyalizminin sözcülerine mi?

Bu soruyu cevaplandırmayı okura bırakıyoruz.

Burada asıl üzerinde durulması gereken sorun şu: sosyalist dünya barış yanlısı olduğu halde neden silahlanır? Silahlanmak zorunda mıdır? Karşısındaki emperyalist devletlerle silahlanma yarışına girmesi yanlış bir politika mıdır, değil midir?

Bu sorunların karşılığını biz değil dünyada ilk sosyalist ülkenin kurucusu versin:

Açıktır ki «savaş politikanın başka yöntemlerle devamıdır.» Ve «savaşlara pasifist yollarla son vermek bir ütopyadır» «Savaşın karakterini değiştirebilmek için, iktidardaki sınıfı değiştirmek gerekir.» (Savaş iki türdür: haklı savaşlar, haksız savaşlar. Haksız savaşlar emperyalist amaç güden savaşlardır, Vietnam'da ABD'nin yaptığı ve onun yenilgisiyle son bulan savaş gibi.)

Savaşın kaçınılmaz hale geldiği durumlar olabilir. Bu durumda «savaş ya gerektiği gibi yapılmalı ya da hiç yapılmamalıdır. Bunun ortası yoktur. Gerektiği gibi savaş yapmak için cephe gerisi iyice örgütlenmelidir. Ve en yetkin ordular devrim davasına en sadık insanlar, yeteri kadar SİLAHLANMAZ, EĞİTİLMEZ ve kendilerine yiyecek sağlanmazsa, düşman tarafından DERHAL yokedileceklerdir. (Çalışmalar Üstüne. BE. c. 27. s. 59).

«Daha fazla yedek kuvveti bulunanlar, daha fazla güç kaynağına sahip olanlar ve halk yığınları daha fazla soğuk kanlı olanlar savaşta zafer kazanabilirler.» (age c. 30 s. 61).

«Devrimci ordu gereklidir çünkü, büyük tarihsel sorunlar yalnız kuvvet kullanılarak çözülebilir. Zamanımız savaşımının kuvvet örgütü ise askerî örgüttür.» (Devrimci Ordu ve Devrimci Hükümet makalesinden) .

Demek ki bir sosyalist ülke barış yanlısı da olsa silahlanmak, yedeklerini ve güç kaynaklarını arttırmak zorundadır ve bu hiç de onun «sosyal-emperyalistliğine» kanıt olmaz. Aksi bir tutum emperyalizme boyun eğmeğe götürür.

1977 BÜTÇESİ: MC'NİN SEÇİM ARACI

MC iktidarının 1977 Mali Yılı Bütçe Tasarısı, 20 Aralıkta Büyük Millet Meclisi Bütçe Karma Komisyonunda görüşülmeye başlandı. Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon, 220 milyar liralık yeni bütçeyi komisyona sunarken, bu bütçenin sağlam kaynaklara dayandığını, enflasyonu önleyecek, istikrarı koruyacak, açıksız, denk bir bütçe olduğunu söyledi. Bütçeyi bir enflasyonla mücadele bütçesi olarak nitelendirdi. Vatandaşların bugün iki yıl öncesine göre daha fazla mal satın alabilme gücüne eriştiğini iddia etti.

1977 yılı bütçesinin bir önemli yanı da seçim yılı bütçesi olmasıdır. Seçim öncesi dönemler, burjuva politikacıların demogojilerini yoğunlaştırıp emekçi halkımızı daha fazla aldatmaya çalıştıkları dönemlerdir.

Nitekim, bütçenin Karma Komisyona sunuluşundan bir gün sonra AP sözcüsü Sebati Ataman muhalefet milletvekili ve senatörlere cevap verirken rahatça Maliye Bakanının aksine konuşabildi; fiyatların sürekli bir artış göstermesinin normal olduğunu açıklamaktan çekinmedi. Sebati Ataman bununla kalmadı, fiyat istikrarının Türkiye gibi bir ülkede afet olacağı görüşünü bile savundu. Emekçi halkımız için değil ama. temsilcisi olduğu sömürücü sınıflar için fiyat istikrarı gerçekten bir afettir.

Bu yüzden sunuş konuşmasında Maliye Bakanı ne söylerse söylesin, AP sözcüsü, yeni bütçe tasarısının, öncekiler gibi enflasyonu destekleyici, fiyat artışlarını kamçılayıcı niteliğini reddedemiyor.

İşsizliği ve aşırı pahalılığı, baskı ile siyasi cinayetlerle sürdürmeye çabalayan bir iktidarın enflasyonla mücadele eden bir bütçe tasarısı getirmesi beklenemezdi. Olsa olsa, bu iktidar için seçimlerden sonra daha fazla azdırmak üzere, seçimlere kadar pahalılığı, Türkiyede son yıllarda alışılmış ölçülerde tutmaya çalışan bir enflasyon politikası sözkonusu olabilirdi. İç ve dış ekonomik ve siyasal gelişmeler, sallanmakta olan MC iktidarının, pahalılığı, bu seçim yılında bile alışılmış ölçülerde tutmaya pek elverişli olmadığını göstermektedir.

BÜTÇEYE KARŞI - OY YAZILARI

İlk defa bu yıl Devlet Planlama Teşkilâtı'ndan üç daire başkanı ayrı ayrı üç karşı-oy yazısı yazarak bütçeye katılmadıklarını belirtmişlerdir. Karşı oy yazılarında bütçenin enflasyonist, sağlam kaynaklara dayalı olmayan, iç ve dış borç yükünün çok yüksek bulunuşu saptanmakta ve «tasarruf oranının yüzde 52 gibi gerçek dışı bir oran oluşu» eleştirilmektedir. Karşı-oy yazılarında, «Bütçenin gerçekleşmesi için her bir liradan 52 kuruşun tasarruf edilmesi gerekmektedir. Bugünkü fiyatlar düzeyinde ve tüketim eğiliminde bu orana ulaşılması mümkün değildir. Onun için de bütçenin uygulanması gerçeklikten uzaktır» denilmektedir.

MC iktidarının iç çelişkileri ve ekonomik açmazları o kadar yüksek bir düzeye varmıştır ki, daire başkanlarının uyarısı üzerine 1977 programındaki tasarruf oranı sadece rakam olarak yüzde 42'ye indirilmiş, bunun ilgili olduğu bölümler olduğu gibi bırakılmıştır.

ORTAKLARIN BÜTÇE KAVGASINDAN RAKAM KARGAŞASINA

Bilindiği gibi, MC ortaklığı MSP kanadının baskısı ile bağlanmış olan bütçeyi son gece 15 milyar daha artırdı.. Böylece 1977 bütçe tasarısı 220 milyar lira ile parlamentoya geldi. Bugün bir yıl önceki 155,5 milyarlık bütçeye göre yüzde 45 artırılmış bir rakamla karşı karşıyayız. Buna parlamentoda çeşitli tahminlere göre 5-25 milyar liralık bir ek yapılması sözkonusudur.

Tüm uzmanların kanısı, bütçenin hayali kaynaklara, abartılmış tahminlere dayandırıldığıdır.. Hattâ ülkenin ekonomik gelişmesinin ana hatlarını belirleyen 1977 yılı programı ile bu programın mali yönünü oluşturan bütçe tasarısında yapılan hesap oyunları ile öyle bir rakam ve kavram kargaşası yaratılmıştır ki, bu durum tam bir skandal olarak nitelendirilmektedir.

İstatistik bilgi ve kaynak olarak bu kadar üzerinde oynanmış bir program ve bütçe daha olmamıştır. Aslında uzun yıllardan beri Meclislerden çıkan bütçelerle uygulanan bütçeler arasında hemen hemen bir ilişki kalmadığı bilinmekteydi. Fakat MC'nin çöküş çatırdıları, bütçe kanun tasarısı hazırlama konusunu traji-komik bir noktaya getirmiş bulunmaktadır.

DEMİREL'İN AMACI NE?

Hayali tahminlerle, kaynakları belli olmayan bir program ve bütçe ile, istatistik verilerde yaratılan kargaşa ile bu işin baş sorumlusu Demirel neyi amaçlamaktadır?

Demirel, herşeyden önce bir seçim yılı bütçesi hazırladığının bilincindedir. Bir yandan nasıl olsa uygulanmayacak olduktan sonra, abartılmış bir bütçe ile MSP'ye sözde ödün vererek onu iktidarda yıpratıp eritmeye çalışmakta, öte yandan bütçedeki kavram ve rakam kargaşası ile parlamento muhalefetini yanıltmayı amaçlamaktadır. Böylece 1977 bütçesi MC iktidarının tam bir seçim bütçesi haline getirilebilecektir.

Nitekim işbirlikçi burjuvazinin baş temsilcisi AP. emekçi halkımız üzerinde yoksullaştırma politikası uygularken, seçim öncesinde kullanmak üzere hazırladığı özel fonları bütçeye katmakta özel çaba göstermektedir.

Demirel'in sağ kolu Maliye Bakanı'nın yetkisi ile kullanılabilecek 10 tane fonun bütçeye katılması, üzerine gidilecek bir noktadır. Bütçe kanunu ile bu yetki hükümete verildiği takdirde, Demirel iktidarı, harcamaları saptırarak kendi kendine yeni bütçe yapabilecek bir duruma gelecektir. Böyle bir yetki, parlamentonun bütçe yetkisini elinden alarak, iktidarın genel ve mahalli seçimleri ne bahasına olursa olsun kazanma amacına hizmet edecektir.

BÜTÇE ORTAKLAR ARASINDA NASIL BÖLÜŞÜLDÜ?

Gerici MC ortaklığının kuruluş çalışmalarında MSP'nin en büyük çabası, Sanayi Bakanlığının kendilerine verilmesiydi. Seçime hazırlık niteliğindeki temel atma kampanyasında olsun, bütçe tasarısı hazırlıklarında olsun, Erbakan en büyük ağırlığı bu konuya verdi. Halkımızın yaygın işsizlik sorununa, Anadolu sermayesinin yatırım ihtiyacına hayali rakamlarla da olsa en iyi Sanayi Bakanlığı bütçesi ile çıkılabilirdi.

MSP Genel Başkanının sözde temelini attığı fabrikaların ödenekleri için yapılan sert tartışmalar sonucu bütçe 204 milyara bağlanmışken son gece Demirel, Sanayi Bakanlığının bütçesini kabartmayı kabul etti. 1976'da 900 milyon olan Sanayi Bakanlığı, ödenekleri 14 milyar 756 milyon liraya çıkarıldı. Böylece bu bakanlığın denetimindeki kamu iktisadi kuruluşlarının bütçeleriyle birlikte Sanayi Bakanlığına 43,5 milyar lira ayrıldı.

Fakat MSP ödenek isteği ile yetinmedi, çünkü ödenek ayrılması yetmez. 1977 Mart ayından itibaren Maliye Bakanı bu ödeneği tahsis edip etmeme yetkisine sahip bir bakan olarak MSP'nin seçim yatırımlarına çelme atabilirdi. Bu yüzden MSP'ye bu konuda da belirli bir güvence gerekirdi.. Tartışmalar sonunda varılan noktayı Maliye Bakanı şöyle açıkladı: «Bu yıl bütçe kanununun 4. maddesiyle tahsis edilen ödeneklerin 1 Mart 1977'den itibaren *serbest bırakılacağı hükmü* konmuştur. Ancak bu hükme rağmen Muhasebei Umumiye Kanunu gereğince bütün bakanlıkların *harcama tahakkukları Maliye Bakanlığı tarafından yapılacaktır.*»

Yani, MSP'ye ödeneklerde verilen sınırlı serbestlik yine de Demirel'in 1 nolu adamı Ergenekon'un eline bırakılmıştır. AP-MSP ortaklığı ,seçim öncesinde Bütçe Kanununun 4. maddesine konan bu hüküm ile biçimlenecektir. İşbirlikçi büyük sermayenin baş temsilcisi AP yönetimi ile, bir yandan büyük sermaye ile bütünleşmekle birlikte Anadolu sermayesinin özlemlerini dile getiren MSP yönetimi arasındaki çelişkiler, bütçe tasarısına konan ödeneklerin seçim yatırımı olarak paylaşılmasına yol açmaktadır. Bunlar, emekçi halkımızın çeşitli katkılarıyla oluşan diğer hazine kaynaklarının, burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki paylaşım kavgalarıdır. Ve bellidir ki, bu ödenekler halkımızın sorunlarını çözmeye değil, seçim öncesinde ta-

ban fiyatı ya da maaş katsayısı olarak ters bilinçlendirilmiş emekçi kitlelerin aldatılmasına harcanacak, bu ödenekler oya tahvil edilmeye çalışılacaktır. Ama eninde sonunda enflasyon - devalüasyon manivelasıyla bütçe ödeneklerinin gittikçe artan büyük bir bölümü işbirlikçi sermayeye ve emperyalist tekellere aktarılacaktır.

ORTAKLARIN PAYLARINA DÜŞEN

Önceki yıllarda, çeşitli bakanlıkların ödenekleri birbirine yakın olarak artırılırken, bu yıl seçim endişeleriyle bu kurala uyulmadı. Örneğin, Milli Eğitim ödenekleri artış yüzdesi 17,8 oranında tutulurken, MSP'nin elindeki Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı'na genel Bütçeden ayrılan ödenekler yüzde 63,2 oranında artırıldı.

Böylece bir yıl önceye göre 1977 bütçesi üzerindeki partilerin kontrol paylarında MSP lehine AP aleyhine sınırlı bir değişim oldu. 1976 genel bütçesindeki ödeneklerin yüzde 61,6'sı AP'nin elindeki bakanlıklara, yüzde 12'si MSP denetimindeki bakanlıklara düşüyordu. 1977 Genel Bütçesinde AP'ye yüzde 59, MSP'ye ise yüzde 17,5 pay ayrıldı.

MC ortaklarının bütçe paylaşım cetveli şöyle:

	1976 Bütçe Yasası		1977 Bütçe Tasarısı	
	Milyon TL	Pay (%)	Milyon TL.	Pay (%)
AP	94.565	61.6	128 216	59 0
MSP	18.442	12.0	38 098	17.5
CGP	39.110	25,0	49,331	22.5
MHP	745	0,4	899	0,4
Yargı organları v.b.	775	0,5	892	0,4

BÜTÇE TASARISININ FAŞİZM ÖDENEKLERİ

Burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki aile kavgalarında kullanılmak üzere onların temsilcisi gerici siyasal partiler arasında bölüştürülen bütçe ödenekleri nereye harcanıyor?

Herşeyden önce üstü örtülü faşizmin örgütlendirilmesine MC iktidarı bir buçuk yılda devlet kadrolarına yaklaşık 150 bin kişi atadı. Devlet kadrolarını MC'leştirme operasyonunda da partilerin hükümetteki sandalye sayısı oranları esas alındı (Cumhuriyet, 20 9 1976).

Yurtsever memurların sömürülmesi, faşistlerin devlet kadrolarına doluşturulması, cinayet şebekelerinin kolluk kuvvetlerinin yanında meşrulaştırılması hep bu ödeneklerle karşılandı. 1977 Bütçe tasarısında özellikle Maliye Bakanının emrine verilmek istenen 10 tane özel fon ile seçim yatırımlarının her türlüsü tezgâhlanacaktır.

Gerici siyasi parti demogogları, bir yandan bütçenin bir enflasyonla mücadele bütçesi olacağını söyleyecekler, uydurma temellerle halkımıza iş vaadedecekler, hattâ seçim öncesinde taban fiyatlarını ya da memur maaşı katsayılarını biraz yükselteceklerdir. Öte yandan sesini yükselten yurtseverlere aba altında sopa gösterecek, siyasi cinayet şebekelerini daha da yaygınlaştıracaklardır.

RAKKAMLARIN ARDINDAKİ GERÇEK

Oysa eli kanlı MC iktidarının üstü örtülü faşizmini yürütmek için araç haline getirmek istediği bütçe tasarısının sahte örtüsünün altını kaldırdığımızda ne görüyoruz? İşbirlikçi büyük sermayenin bile bu iktidara destek olma konusunda tereddütlere düşüren bir ekonomik çöküntü 1977 bütçesi tasarısında okunmaktadır:

a) Ödemeler denaesinin büyük açıklar vermesi kaçınılmazdır. Yabancı gelirleri tahmininde 1977 programı 150-170 milyon dolarlık, proje kredilerinde 250 milyon dolarlık bir aşırı tahmine gidilmiştir. İthalât düşük, ihracat yüksek tutularak 800 milyon dolarlık abartılmış bir rakam konulmuştur. Böylece son derece büyük bir açık verecek olan ödemeler dengesi 1977 yılını aynı zamanda bir devalüasyon yılı yapacaktır. En az yüzde onluk bir devalüasyonun kaçınılmazlığı iç ve dış sermaye çevrelerince zaten ne zamandır kabul edilmektedir. Türk Sanayi ve İşadamları Derneği (TUSİAD), şu anda 16.50 olan dolar kurunun 19,21 TL. olarak değiştirilmesini önermektedir ki, bu yüzde 16'lık bir devalüasyon istemek anlamına gelir.

b) Toplam 210,5 milyarlık bir yatırım harcaması öngörülmektedir. Bunun 76 milyarı özel sektöre, 134,5 milyarı özel sektöre yönelik kamu yatırımlarında olacaktır.

Kamu İktisadi Kuruluşlarının öngörülen 62 milyarlık bir yatırım yapması mümkün değildir. Özel sektörün KİT'lere yapılan fazla tahsis seçim yatırımı olarak değerlendirilecektir. .

Aslında patronları bir bölümü hayali olan yatırımlarla da yetinmemektedirler. Onlara kalsa en büyük bölümü halkın vergileriyle, dolaylı vergileriyle, sosyal fonlarıyla, ya da diğer katkılarıyla oluşan hazinenin tüm kredi kaynakları, teşvik tedbirleriyle, kredilerle kendi emirlerine sunulmalıdır. Patron kuruluşları sözcülerinin, yatırımlar 500 milyarı aşmalıdır yollu demeçleri bu iştah ile dile getirilmektedir. Demirel iktidarının işbirlikçi sermayeyi doyurmayan yanı budur. İşbirlikçi sermayenin kanallarına akacak kredilerin günden güne fazlalaşmasını Demirel iktidarı da ister. Ama Türkiye ekonomisi emperyalizmin güdümüne o denli sokulmuştur ki, yatırımlar yoluyla kredilerin artırılması emekçi halkımıza iş olanaklarından çok içli dışlı sömürünün yoğunlaşmasına ve pahalılığın azdırılmasına yaramaktadır. 1977 yılında yüzde yirmnilin üzerinde bir enflasyon kaçınılmaz görünmektedir.

(Devamı sayfa 15'de)

SİYONİZM YAHUDİ HALKININ DA DÜŞMANIDIR

Bugün Orta Doğu'da emperyalizm kalelerinden ve köprü başlarından biri olan İsrail devletini, dergimizin boyutlarının elverdiği ölçüde kısaca tanımakta yarar var. Bunun için de İsrail devletini yaratmaya varan akıma yeni siyonizme bakmak gerekir. Siyonizm, tek cümle ile, «amacı yahudi halkı için Filistin'de bir yurt yaratmak» olan emperyalizm emrindeki ırkçı, gerici bir akım. Yahudi dini mitolojisine göre Filistin «vaad edilmiş toprak». Başkenti Kudüs, yahudiler için, (aynı zamanda hristiyanlar için) kutsal bir kent. Siyonizm, adını Kudüs varoşlarındaki Sion tepelerinden alıyor. Bilindiği gibi Yahudiler eski bir kavim, beş bin yıllık ve daha fazla, geçmişleri var. Peygamberleri Musa (Yuda) yahudileri Mısır'dan çıkarıp Filistin'e götürmek istiyor, vb... Hristiyanlık da Yahudilikten çıkan bir din. Roma İmparatorluğunun hristiyanlığı resmî din olarak kabul ettiği sıralarda Orta Doğu'yu da egemenliği altında bulunduran Roma bir fesat unsuru saydığı yahudileri zorunlu göçe tabi tutuyor... Ve kısaca, o zaman bu zaman yahudiler, daha çok Doğu Avrupa üzerinden dünyanın dört bir yanına dağılıyorlar. Çeşitli kollar meydana getiriyorlar. Her gittikleri yerde yerli halktan ayrı ve azınlık durumunda olan, boyuna horlanan yahudiler, genellikle yönetimden uzak işlerle, özellikle de ticaretle uğraşıyorlar, örneğin tefecilik, sarraflık yapıyor, tarihsel gelişmeye paralel olarak başka işlerde başarı sağlıyor, mali güç kazanıyorlar. Aslında çok acı çekmiş olan bu halkın içinde yoksullar yanında çok büyük para babaları da çıkıyor. Daha çok bu yüzden bulundukları ülkelerde anti-semitizm (yahudi düşmanlığı) denilen ve büyük yahudi katliamlarına (yani pogrom'lara) varan tepkilere neden oluyorlar. Yoksul ve ezilen halklardaki servet düşmanlığı genel bir yahudi düşmanlığı biçimine dönüşüyor, ya da daha doğrusu dönüştürülüyor. İnsanlığın yüz karası olan bu pogrom'ları yani anti-semitizm'i anti-siyonizm ile, yani yahudi ırkçılığına karşı olmakla karıştırmamak gerekir. Gene yahudilerin içine kapatıldıkları ve hristiyanlara karışmalarına izin verilmediği yahudi mahalleleri Ghetto'lar, özellikle Rus ve Polonya Ghetto'ları içinde beliren gizli «Sion'u sevenler» hareketlerini de siyonizmle karıştırmamak gerekir.

1896'da **'Yahudi Devleti'** adında bir kitap yazan Macar Yahudisi Théodore Herzl'in ve Batılıların eylemleri ile doğuyor siyonizm hareketi. 1897 de ilk Kongrelerini yapıyorlar. Bu dönem sömürgeci ve emperyalist yayılmanın doruğuna vardığı dönemdir. Avrupalı emperyalistler arasında Asya ve Afrika'nın geniş topraklarının paylaşılması tamamlanmıştır. Ama Çin, İran, Türkiye gibi yarı sömürge ülkeler üzerinde emperyalistler arası çekişmeler devam etmektedir. Osmanlı İmparatorluğu Orta Doğu'nun büyük bir kesimini ve Filistini elinde bulundurmaktadır. 1882 de, İngiltere Mısır'ın kontrolunu Osmanlı İmparatorluğunun elinden alıyor. Beri yandan Osmanlı İmparatorluğu üzerinde Alman emperyalizminin ekonomik ve politik etkinliği büyük.

Tüm Orta Doğu ve bu arada da Filistin, Batılılarca pek makbul tutulan bir bölge. Filistin Akdeniz'e tepeden bakan yüksek bir düzlük. Hem Doğu hem Batı araplarını göz altında bulundurmaya elverişli, bu iki dünya arasında bir geçit, Asya'ya giden kara yoluna egemen. Emperyalist ilgilerin bir merkezi. Siyonizm de bu emperyalist amaçlara uygun olarak Filistin toprakları üzerine Avrupalı halkı yerleştirmeyi amaçlıyor. Ama siyonizm anti-semitizmin doğal bir sonucu olarak değil de emperyalist politikanın bir gereği, bir âleti olarak ortaya çıkıyor.

Gerçekten de Herzl, ilk önce Alman Kayzerine başvuruyor. «Doğu ve Batı arasında bir model devlet, bir tampon devlet, Batı'nın Asya'ya uygarlık getirici büyük çabaları için bir çıkış noktası yaratmak» istiyor ve bu yolda «bir koruyucuya ihtiyacımız var» diyor. Elbette ki çok çekici bir öneri Alman emperyalizmi için. Ancak, Alman Kayzeri İngiltere'yi aradan çıkarmadan bu fırsatı değerlendiremiyeceğini anlıyor. Ve Birinci Dünya Savaşına varan savaş hazırlıklarına girişerek, tasarıyı daha sonra ele almayı düşünüyor.

Bu kez, Siyonistler İngiliz emperyalizmine baş vuruyorlar. Herzl, Chamberlain'e bütün garantileri veriyor. «Biz Sina'da El Ariş'de olursak Filistin Britanya'nın etkin alanı içine girecektir» diyor. İngilizlerin daha o zamandan Arap halkları arasında oynadıkları oyunlar bilinir. Ancak bu tasarı da uzun ömürlü olmuyor. Bu kez de Rus emperyalistlerine baş vuruyor Herzl, Az önceleri Rusya'da büyük kanlı pogromlar olmuştur. Herzl, Çar'ın İçişleri Bakanından Sultan nezdinde aracılık yapmasını istiyor. Bakan da gelecek siyonist kongresinin pogrom'un yarattığı nefreti silmesi isteminde bulunuyor. Anlaşıyorlar. Herzl kongreye egemen oluyor. Kongre'den sonra Çar'ın bakanına durumu bildirirken «Siyonizmin kaybettiği her şey devrimciler için açık ve kesin bir kazanç olacaktır» diye uyarıda bulunuyor. Ama bu çabalar da verimli olamıyor. Herzl'in biçimlendirdiği bu siyonizm aletinin Filistin halkı üzerindeki emperyalist emellerin gerçekleştirilmesi yolunda bir güvence sağlaması için Birinci Dünya Savaşının gelmesi ve Osmanlı İmparatorluğunun yıkılması gerekiyor.

Bildiğimiz gibi daha Birinci Dünya Savaşının başından, İngiliz emperyalizmi Arap halklarının denetimini ele geçirmeye uğraşmıştır. Bu bölgede kanlı savaşlar verilmiştir. İngilizler Mısır ve Kuveyt üzerinde himaye kurdular, Irak'ı istila ettiler. İngilizlerle Fransızlar arasında iş uzun uzun pişirip kotarıldıktan sonra Fransızlar Suriye ve Lübnan'ı işgal ediyorlar, İngilizler Filistin'i denetimleri altında bulundurmaya özen gösteriyorlar. Fransızlar Marunîleri Dürzülere karşı «korumak» için, İngilizler de Filistin'i «korumak» ve oraya yahudileri yerleştirmek için.

Siyonist Hareketinin sorumlusu ve ilk İsrail devletinin Başkanı olacak olan Weizmann, 1914 de, eğer kendisine bağlı bir uzantı olarak yahudilerin Filistin'e yerleşmelerine Britanya arka çıkacak olursa, 25-30 yıl sonra, orada, bir milyondan fazla yahudi olacağını, ülkeyi geliştireceklerini, oraya uygarlık getireceklerini ve Süveyş Kanalı için fiilî bir muhafız gücü oluşturacaklarını söyleyerek güvence veriyor.

Yirmi yıldan beri işlene işlene biçimlendirilen siyonizm artık yararlanılacak hale gelmiştir. **İngiltere'deki yahudi dinî çevrelerinin** muhalefetine karşın Dışişleri Bakanının adıyla anılan «Balfour Deklerasyonu» Majestelerinin Hükûmetinin Filistin'de yahudi halkına ulusal bir yurt kurulmasına iyi gözle bakacağı açıklanıyor. Rusya'daki olaylar, Çar'ın devrilmesi, Kerenski hükûmetinin sallantılı durumu, devrim tehdidi, ile «Balfour Deklerasyonu» siyonizme yeni bir hız veriyor. «Ulusal bir Yahudi Yurdunun» kurulması Orta Doğu'da bir köprü başı oluşturacaktır.

Birinci Dünya Savaşı sonlarına doğru Avrupa'da devrim hareketlerinin yükseldiği, dolayısıyla anti-semitizmin zayıfladığı bir sırada, Filistin'de böyle bir «Ulusal Yahudi Ocağı» açan İngiltere'nin o korkunç Hitler emperyalizminin yahudi düşmanlığı sırasında bu ocağa doğru bütün göçleri durdurması dillerden düşmeyen insaniyetçilik propagandalarının ne kadar iki yüzlü olduklarını ortaya koymaktadır. Filistin'de yahudilere yurt yaratma politikası emperyalizmin genel politikasının gereklerine göre göre dalgalanmalar göstermiştir. İngiliz emperyalizmi «Balfour Deklerasyonu» nun hemen ardından, yani 1917 - 1939 arası dönemde gerici, feodal Arap beyliklerine dayanmayı yeğliyor ve «Ulusal Yahudi Ocağı» bir süre daha yatıyor.

Evet, bir süre, çünkü bu kez Amerikan emperyalizmi, Avrupalı adaşlarından daha geç, ama daha bir iştahlı, daha bir baskın olarak dünya sahnesine çıkacaktır. Özellikle İngiltere ve Fransa'nın zararına imparatorluğunu genişletecektir.

1931 - 1932 de Amerikan petrol tröstleri, İngiliz rakiplerinin ayağını kaydırıyorlar Suudî Arabistan'dan. 1934 de, İngiltere, Kuveyt'de yerini A.B.D. ye bırakıyor. Bu arada siyonizmin vasiliği (koruyuculuğu) da Washington'a geçiyor.

Bildiğimiz gibi, sosyalist kampın büyüyüp güçlenmesi, sömürge ve yarı sömürgelerde

halkların devrimci savaşımı karşısında, A.B.D. İkinci Dünya Savaşı sonrasında emperyalist dünyanın efendisi ve jandarması, soğuk savaşın baş kışkırtıcısı durumuna gelmiştir. ABD. karşı-devrimin şampiyonluğunu yapmaktadır artık. Başka pek çok bölgeler gibi Arap dünyası da, elbette ki, hayatî bir önem taşımaktadır ABD için. Hem de yalnız yakın ekonomik çıkarlar (petrol) yüzünden değil, ayrıca ve özellikle stratejik nedenlerle, Avrupa sosyalist kampının güney kanadı, Doğu Arap bölgesi ve de dünya petrol rezervlerinin üçte ikisi demektir bu topraklar.

Ama zaman değişmiş, emperyalizmin politika ve taktikleri de değişmiştir. Himaye sistemi geçerli değildir artık. Üstelik baş ağrıtan bir yöntemdir. Artık emperyalizme tam boyun eğmiş, ekonomik bakımdan bağımlı ve bölgesinde emperyalizmin bekçiliğini yapacak rejimlere dayanmak yeğleniyor. ABD'ye de Orta Doğu'da böyle bir köprü başı gereklidir.

Bu arada, 1914 de 85 000 olan siyonistler 1947 de 629 000'e ulaşıyorlar. 1943'den beri de bir ordu, sağlam bir ordu besliyorlar. Amerika, siyonistlerin hem İngiltere'nin ayağını kaydırmak hem de Arap halklarını yıldırmak yolundaki tüm girişimlerini destekliyor. Yahudi göçlerinin ardında Amerikan doları yatmaktadır. Yahudiler, çok çile çekmiş, Hitler Almanyasının en başta gelen kurbanları, tüm dünyanın sempati beslediği bir halktır şimdi. Yahudilerin bir yurda sahip olmaya ne kadar hakları olduğu havası esiyor Batı dünyasında. Nice masraflarla çevrilen Holivud filmleri yayılıyor dört bir yana, bir yurd edinme savaşımındaki yahudilerin çektiklerini anlatıyor. Arap ve Yahudi kavimlerinin «kardeşliği» işleniyor duygusallıkla. Kamu oyu yaratılıyor kısacası.

Bu dönemde Amerika'daki siyonist örgütü, tüm Filistin'de bir yahudi devleti kurulması, bir yahudi ordusunun yaratılması vb. yolunda bir program kabul ediyor ve bu tüm siyonistlerce benimseniyor.

İngiliz işçi hükûmeti Filistin'e göçü ayda 1500 kişi olarak sınırlandırdığı halde ABD Başkanı Truman, siyonizmin büyük savunucusu, Filistin'e derhal 100 000 kişi gönderilmesini öneriyor. Siyonistler, ABD'den, 1945 yılında, Filistin'de silâh yapabilmeleri için gerekli tüm malzemeyi sağlıyorlar. Bu silâhlar yüz yıllar boyu ezilmiş olan Arap halklarına çevrilecektir.

1946 siyonist kongresinde de İngiltere yanlısı Weizmann yönetimden uzaklaştırılıyor ve bir Savunma Bakanlığı oluşturmakla Ben Gurion görevlendiriliyor. ABD için işin pürüzlü yanı kalmamıştır artık.

1947 de İngiltere, ABD'nin baskısına boyun eğiyor ve sorunu B.M.'e getiriyor. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu Asya ve Afrika ülkesi olarak Güney - Afrika Birliği ile Sovyetler Birliği dışında tüm Asya ve Afrika ülkelerinin Filistin'de bir kukla devleti kurulması yolundaki Amerikan kararını resmîleştiriyor. 1948 Mayısında da İsrail adı ile Filistin'de bir yahudi devleti kuruluyor. Bu sırada Filistin'de 30 yıllık yahudi göçüne rağmen 1.400,000 arap, 700.000 yahudi halk bulunuyor.

O zamandan beri İsrail devletinin politikası, komşu ve özellikle Filistin Arap halklarının zararına durmadan genişleme ve yeni topraklar ilhak etme politikasıdır. Emperyalizmin maşalığı yetmiyor İsraile, tam bir sömürgeci devlet tutumu içinde ve bu yayılma siyaseti tam bir saldırganlık ve kan dökücülük tutumuyla sürdürülüyor.

İsrail'in tüm saldırganlığının, tüm savaşlarının ardında emperyalistler özellikle Amerikan emperyalizmi var. İsrail'in ekonomik gücü, hangi emperyalist devletten (ABD, nazilerin kefareti olarak Federal Almanya) ne büyük ölçülerde malî yardım ve silâh yardımı aldığı başka bir yazının konusu olabilir.

Siyonizmin bu emperyalizmle olan göbek bağı dışında, tam bir ırkçı tutum içinde olduğunu, sırtını dolarlara dayayarak, şiddet yoluyla Filistin halkını yerinden ettiğini, giderek yok etmeğe çalıştığını ve böylece tam bir sömürgeci yayılma politikası güttüğünü akıldan çıkarmamak gerek. Siyonizm tam bir yahudi ırkçılığıdır, ırkçılığın tüm niteliklerini içinde taşır. Siyonizm emekçi yahudi halkının da düşmanıdır. İsrail devleti ırkçı bir devlettir. Kendi yahudi halkının içinde de ırk ayırımı gütmektedir.

Ama bunun karşısında, yiğit Filistin halkının, Filistin Kurtuluş Örgütünün yönetiminde yıllardan beri amansız, kıyasıya bir mücadele verdiğini biliyoruz. Daha geçenlerde Filistin Kurtuluş Örgütünün temsilcilerini ülkemizde

TÜSTAV

ağırlamaya, onlara bir kez daha Türkiye halkının, Filistin halkının yanında olduğunu göstermeye çalıştık.

Biz inanıyoruz ki, emperyalizm Vietnam'da olduğu gibi, dünyanın her yanında olduğu gibi bir kez daha yenilgiye uğrayacak, ve Filistin halkı kendi toprağında bağımsız ve demokratik Filistin Devletini kaçınılmaz olarak kuracaktır. Özünde yahudi emekçi halkın da düşmanı olan siyonizm ortadan kaldırılacak ve Filistin halkı mücadelesini daha iyi bir toplum düzeni uğruna sürdürecektir.

TERİMLER KAVRAMLAR

Bir konuyu tartışır ya da geliştirirken yanlış anlamalara yer vermemek için kullanılan terim ve kavramlardan herkesin aynı şeyi anlaması gerekir. Böyle olmazsa başka başka anlamlardan yola çıkarak yanlış sonuçlara varırız. Onun için bilimsel sosyalizmin temel kavramlarını ve terimlerini zaman zaman yeniden tanımlamakta yarar vardır. Bu, ayrıca, konulara yeni yeni ilgi duyan arkadaşlarda doğru bir anlayışın yerleşmesini sağlamak için de zorunludur. Bu düşünce ile, bundan böyle, her sayımızda, şu ya da bu terimden ve kavramdan ne anladığımızı bilimsel olarak ne anlamak gerektiğini yazmaya çalışacağız.

ÜRETİM TARZI NEDİR ?

İnsanlar, yaşamlarını sürdürebilmek için kendilerine gerekli nesneleri doğadan elde ederler. Doğa, bu nesneleri her zaman hazır durumda vermez insanlara. İnsanlar, bu nesneleri elde etmek için doğayı değiştirmek zorundadırlar Hazır durumda olanları da doğadan çekip almak için bir çaba üzerinde etki yaparak kendilerine gerekli nesneleri elde etmeleri üretimdir.

Beri yandan insan, tek başına, çevresinden ve öteki insanlardan soyutlanmış bir varlık değildir. İnsanlar belli bir toplumun üyeleri olarak doğa üzerinde etkide bulunurlar, böylece hem doğa ile ve hem de birbirleriyle belli ilişkiler içine girerler. Demek ki, insan üretimi toplumsal bir üretimdir. Üretim bir süreçtir, durmadan kendi kendini tekrarlayan bir süreçtir. Kendi kendini yineleyen süreç olarak üretime *yeniden üretim* deniliyor.

İnsanlar bu üretimi çeşitli biçimlerde yapabilirler. Örneğin üretim köle emeğine dayanır. Ya da örneğin, makinalarla yapılır. Nitekim tarih boyunca üretim başka başka yöntemlerle yapılmıştır. Değişim için de, üleşim (dağılım) için de aynı şey geçerlidir.

İnsanlara gerekli ürünlerin insanlar arasında değiştirilmesi, alışı-verişi *değişimdir*.

Elde edilen toplumsal ürünün insanlar, yani toplum üyeleri arasında dağıtılması, paylaşılması ya da üleşilmesine *dağılım* ya da *üleşim* diyoruz.

Bir de ürünlerin bitirilmesi, yoğaltılması vardır. Buna da *tüketim* diyoruz.

Bütün bunlar arasında, yani üretim, değişim, üleşim ve tüketim arasında sıkı bir bağ vardır. Ve geniş anlamda üretim; üretim, değişim, üleşim ve tüketimin birliğidir.

Üretim tarzı deyince, işte insanların, belli bir insan toplumunun, üretim süreci içinde gerek doğa ile ilişkilerinin, gerekse birbirleri ile kurdukları dar anlamda üretim ile değişim, dağılım ve tüketim ilişkilerinin hepsinin birden meydana getirdikleri bütün anlaşılır.

Evet, dediğimiz gibi insanların gereksedikleri, besin, giyecek, konut, v.b. v.b... gibi maddi değerleri üretmek için insanların elinde âletleri olması ve bu âletleri kullanmayı bilmesi gerekir. İnsanın üretim sürecinde doğa ile olan ilişkileri doğa maddelerinin ürüne dönüştürülmesi sürecidir. Bu süreci sağlayan iş gücü ve maddi unsurlar *toplumsal üretici güçleri* oluşturur. Toplumsal üretici güçler arasında şunları görürüz: *1 — Üretim alet ve araçları; 2 — İnsanlar,* bu aletlere iş gücünü katarak üreten insanlar; *3 — Üretim deneyi,* kuşakların birbirine aktardıkları insanlık tarihi boyunca gelişen deneyi; *4 — İş alışkanlıkarı,* yani birey olarak üreticilerin yetenekleri, ustalıkları. İş alışkanlıkları geliştikçe üreticiler de daha ustalaşacaklar, beceri kazanacaklardır.

Bütün maddi üretim güçler içinde üretimin gelişmesini belirleyen üretim aletleridir. Üretim aletleri geliştikçe, yani diyelim ki ta... taştan yapılma avadanlıktan günümüzün en ince elektronik aletlerine kadar gelişmenin her aşamasında üretici güçlerin ve üretimin öteki unsurlarını koşullaştıran üretim aletleri olmuştur. İnsanlar ne ile üretiyorsa ona göre bir üretim tarzı oluşturmuşlardır. Kara sabanla üretim yapıldığında, üretim olayının tümü başka bir görünümdeydi, traktörle üretim de başka.

Üretim süreci içinde insanların birbirleri ile kurdukları ilişkiler ise *üretim ilişkileridir.* Üretim ilişkileri, üretimle ilgili tüm eylemlerdeki ilişkileri kapsar.

Insanlar, üretimde eşit ve ortaklaşa lişikiler içinde olabilirler, bu ilişkiler sömürüden uzak ilişkilerdir.

Ya da, tarihsel gelişmenin bazı belli aşamalarında bir insan ya da bazı insanlar öteki insanları kendileri için üretmeye zorlayabilir, bu durumda sömürü ilişkisi söz konusudur.

Bir de tarihsel gelişme içinde bu iki türden birinin ötekine geçiş ilişkileri vardır.

Yani kısacası, üretim ilişkileri deyince, üretim insanlar arasında sömürü ilişkisine mi dayanır, yoksa eşit koşullarla kurulan iş birliğine mi? Üretim araçları kimin elindedir? Toplumsal üretimden kim ne ölçüde pay almaktadır? v.b. bunları anlıyoruz.

Üretim ilişkileri ile üretici güçler arasında zorunlu bir uygunluk vardır. Üretim ilişkileri üretici güçlere bağlıdırlar, onlara uymak zorundadırlar. Örneğin kara sabanla üretim yaparken, kapitalist üretim ilişkileri kurulamaz. Bunun gibi Modern teknikle makineli üretim yapılan bir toplumda kölelik ilişkileri olamaz. İnsan toplumu tarihi boyunca çeşitli üretim aşamalarından, yani belli sayıda belli başlı üretim biçimlerinden geçmiştir. Bunları da başka bir yazımızda ele alalım.

«AHLAK» DEĞİL «AHLAKSIZLIK» KİTABI

(Baştarafı 16. sayfada).

yapmaktan başka çare olmadığı düşüncesiyle şartlandırmak; emekçilerin daima ezilmeye, horlanmaya layık oldukları fikrini yaymaktır amaçları.

Oysa ahlak yönünden en büyük çöküntünün, çürüyen ve kokuşan kapitalizmin temsilcisi burjuvazi içinde olduğunu bilmeyen var mı? Seks partileri, gurup - seks, eş değiştirmeler, esrar alemleri... buna benzer tüm ahlaksızlıklar işbirlikçi burjuvazinin oluşturduğu «yüksek sosyetenin» olağan eğlencesidir. Bu durumda ahlaktan ve şereften bahsedilecekse herkes haddini bilmeli.

1977 BÜTÇESİ SEÇİM ARACI...

(Baştarafı sayfa 11. de)

Fakat seçimlerden sonra, sırada bekleyen zamlarla fiatlardaki artış yüzdesi hızla yükselecektir. Özelikle seçim yatırımı olarak kullanılan kamu iktisadi kuruluşların ürünlerinde seçim sonrası zamları kaçınılmaz olacaktır. Genel seçimlerde AP iktidardan uzaklaşmak zorunda kalırsa, yeni iktidarı yıpratmak için elindeki en önemli koz, büyük bir pahalılık potansiyelini içinde barındıran bu seçim bütçesi olacaktır. Seçim sonucu ne olursa olsun bu azdırılmış pahalılıktan kısa sürede kazanacak olan özelikle işbirlikçi sermaye ve emperyalist tekeler olacaktır.

MC gerici ortaklığı, iktidarını sürdürebilmek için her yola baş vurmaya kararlıdır. Türkiye ekonomisinin tüm olanaklarını bu hedefe doğru seferber etmektedir.

Dış borçların her türlüsüne MC gerici ortaklığı baş vurmaktadır.

1977 mali yılı bütçe gerekçesi ile Türkiye ekonomisinin batırıldığı batağı en açık biçimde açıklıyan rakkamlardan biri dış ve iç borçlanma miktarlarıdır. 1975 Eylülü ile 1976 Eylül ayı sonuna kadar geçen bir yıllık dönem Türkiye'nin dış borçları 6,5 milyar lira, iç borçları 22 milyar 96 milyon lira artmıştır. Böylece biriken dış borçlar toplamı 110 milyar liraya çıkmıştır.

Bunlar yetmiyormuş gibi hazine dövüzlerini eriten MC iktidarı Avrupa piyasalarından yüksek faizle borç alma yöntemini geliştirmiştir. Dövize Çevrilebilir Mevduatın (DCM) yüzde 90' ının yabancı uyruklu özel ve tüzel kişiler olduğunu DPT bir araştırmasında açıklamıştır. Yabancı sermayeyi daha büyük bir hızla Türkiye'ye yönelten bu mekanizma ile Türkiye ekonomisi daha ağır bir ipotek altına sokulmaktadır. Öyle anlaşılmaktadır ki 1977 bütçesi ve diğer ekonomik girişimleriyle kökü dışarda faşizmin ekonomik tabanını güçlendirmeye çalışan MC iktidarı, emekçi halkımıza daha zorlu bir yıl hazırlamıştır.

MC iktidarının bütün alanlarındaki oyunlarına karşı uyanık olalım!. Onun halk düşmanı politikasını her alanda olduğu gibi bütçe tasarısında da emkçi halkımıza tehşir edelim!

"AHLÂK„ DEĞİL "AHLAKSIZLIK„ KİTABI

Sodom ve Gamore'nin hikâyesini, Bizansın son günlerinde ahlâksızlığın türlüsünü ayyuka çıkardığını herkes bilir. Çünkü bu toplumları, tarih ölüme mahkûm etmişti ve bütün bu cins toplumlar, yerini yeni bir toplumsal sisteme bırakma aşamasına geldiklerinde, artık iyice yozlaşırlar, kokuşurlar. Köleci toplum yerini feodal topluma bırakırken, feodal toplum da yerini kapitalizme bırakırken aynı kokuşmuşluğu yaşadılar.. Kapitalizm de emperyalizm aşamasıyla birlikte can çekişme sürecine girdi. Kapitalizmin çöküşünün kokuları da her geçen gün giderek artan bir şekilde bütün dünyayı sarıyor.

Rüşvet, yolsuzluk gibi çeşitli skandallar, sömüren ülkelerde olsun, sömürülen ülkelerde olsun emperyalist sistemin tümünde yaygınlaşıyor. Seks skandalları, esrar, eroin gibi uyuşturucu maddelerin kullanımının yaygınlaşması, hep bu can çekişmenin belirtileri. Her toplum biçiminde olduğu gibi kapitalist toplum biçiminde de, can çekişme aşamasında ahlak alanında büyük bir çöküş baş gösteriyor. Bu aşamada egemen burjuvazi çırpındıkça batacağını bile bile batmamak için çırpınan, bataklığa saplanmış bir adamın şaşkınlığı içinde. Çok zaman «bu adamlar kendi kuyularını mı kazıyorlar?» sorusunu sorduran işler yapıyorlar. Ama bu kaçınılmaz bir şey.

Bu durum emperyalist dünya sisteminin bütün ülkelerinde böyle, ama özellikle bizim gibi ülkelerde.. En canlı örnek Türkiye'deki Amerikancı faşist MC iktidarının durumu..

Burada MC iktidarının rezaletlerini sıralamaya kalkmıyacağız. Yalnız bunlardan biri var ki, her şeyin üstüne tüy dikiyor.

Bilindiği gibi, MC iktidarı kurulduğundan beri, tüm devlet kurumlarında olduğu gibi, eğitim kurumunu da faşistleştirme çabalarına özellikle önem verdi. Amaç besbelli ki, faşist bir anlayışla «seçilmiş-yönlendirilmiş» bilgilerle şartlandırılmış yeni bir kuşak yetiştirmek. Böylece geleceği güvence altına almak.

Bu amaçla hazırlanmış ders kitapları, demokratik kamu oyunda tepki uyandırdı, tartışmalara neden oldu. Hele bunlardan «Felsefeye Başlangıç» ve «Ahlak Ders Kitabı» adlı olanlar haklı olarak, halkın nefretini uyandırdı; iğrenç bulunarak lanetlendi.

«Felsefeye Başlangıç» adlı ders kitabında, alevilerin zinayı haram saymadığı söyleniyor öğrencilere. Bu çok bayağı bir kara çalmanın da ötesinde anlamlar taşıyor. Faşizm her zaman ırkçılık temeline dayanmıştır. Fakat faşizm yine her zaman, dini dayanak olarak kullanmış, ona yaslanmıştır. Katolik başpapazlarına dayanan, Mussolini ve Franko örnekleri anımızdadır. Yerli faşist cephe de aynı doğrultuda hareket ediyor. Körpe beyinleri, Alevilere yöneltilmiş, iğrenç karalamalarla şartlandırırken, toplumumuzun geniş katlarında yaygın olan sünniliği kendi ideolojisine dayanak yapmak istiyor. Çünkü sünnilik, toplumumuzda en yaygın mezhep olmanın yanısıra «gericilik», «şeriatçılık» diye nitelenen ideolojiler biçiminde yozlaştırılmıştır. Faşist cephe, bu kaynaktan yararlanmak istiyor. Önüne gelene «bölücülük» isnadıyla dava üstüne dava yağdıran MC iktidarı, kendi amaçları için, bölücülüğün âlâsını yapıyor. Emekçi halkı, mezhep temeli üzerinde bölüyor. Bunu yaparken de ahlaksızca iftiralara başvuruyor.

Aynı ahlaksızlıkla MC iktidarının «Ahlak Ders Kitabı» olarak okullara gönderdiği kitapta da karşılaşıyoruz. Bu kitapta, orta öğrenim gençliğine, işçilerin, emekçilerin şerefsiz, burjuvaların şerefli olduğu gibi aklın vadettiği bir anlayış aşılanmak isteniyor. Böyle bir kitabın adı «Ahlâk» kitabı olamaz; olsa olsa «ahlaksızlık» kitabı olur.

Bu sınıflara bölünmüş bir toplumda burjuvazinin kendini nerede, emekçi sınıfları nerede gördüğünün itirafı «sınıfsız, zümresiz bölünmez bir toplumuz» edebiyatının, burjuvazi için bile artık bittiğinin, sona erdiğinin delilidir.

Artık, körpe beyinleri, toplumda şerefli bir yer edinmek için burjuvazinin uşaklığını

(Devamı sayfa 15. de)